



דן בן-אמון
- תסלחי לי -

ולא טעים הוא הפציר בי לשתות ואמר שעוד מעט ארגיש משוחררת. כמה דקות אחרי שגמרתי לשתות חשתי בסחרחרת איומה. נבהלתי. דן השכיב אותי על המירבץ והתנפל עלי כנשיקות רטובות. צעקתי: "עזוב אותי, אני פוחדת ממך, אני עדיין בתולה!"

(כאן בא תיאור מפורט של קיום היחסים האינטימיים בין השניים. בפעם הראשונה.)

הוא הוביל אותי למרפסת, הושיב אותי ואמר: "תראי עדייה, ביום שבאת כל הפרחים פורחים, את כמו סוסה אצילה. כמו גבעול ארוך, רק וצר, את הדבר שהיפה שקרה לי היום."

אמרתי לו שאני רוצה להגיע הביתה. נסענו במכונית שלו. במשך כל הנסיעה רעדתי, היה חור בתחתית האוטו ואפשר היה לראות את הכביש רץ. זה הבהיל אותי. במשך הנסיעה דיבר אלי ולא עניתי.

למחרת, כשהתקשר אלי, טרקתי את הטלפון. אבי, שהיה נוכח בחדר, שאל מי היה על הקו. פרצתי בכני וסיפרתי לו מה שקרה לי בלילה שעבר. סיפרתי לו על השתיה שדן הכין לי ומה שקרה אחרי שנרדמתי. אבי רצה שנלך מייד למיטרה כדי להגיש תלונה.

הוא אמר שאספר שם הכל. אבי אמר שמזמן שמע על דן שהוא אדם מושחת המפתה צעירות ומנצל את תמימותן. סירבתי ללכת להתלונן במיטרה, התביישתי. אבי ביקש שאבטיח לו שלא אראה את דן יותר. הסכמתי. במשך חודש התקשר אלי דן בכל יום ואני טרקתי את הטלפון.

באחד הימים רבתי עם הורי. שוב היה טלפון ואני דיברת עם דן, ששאל למה התחמקתי ממנו במשך כל הזמן. הוא ביקש שאבוא לשעה, שהוא רוצה להסביר לי כמה דברים. הייתי סקרנית מה הוא יכול להסביר לי. נסעתי אליו.

ג'נטלמן מושלם

אני הזכרתי לאבי שהכרתי את דן באותה תערוכה, ושמואז אני רואה אותו לפעמים. הוספתי שהוא אדם מעניין ושהוא מתנהג אלי יפה. אבי כעס והזכיר לי מה שדן עשה לי באותו לילה. ואמר לי לא ללכת אליו יותר. המשכתי לבקר את דן, שהתנהג אלי כג'נטלמן מושלם. הוא היה מנשק את ידי כשהייתי באה וכשהייתי הולכת.

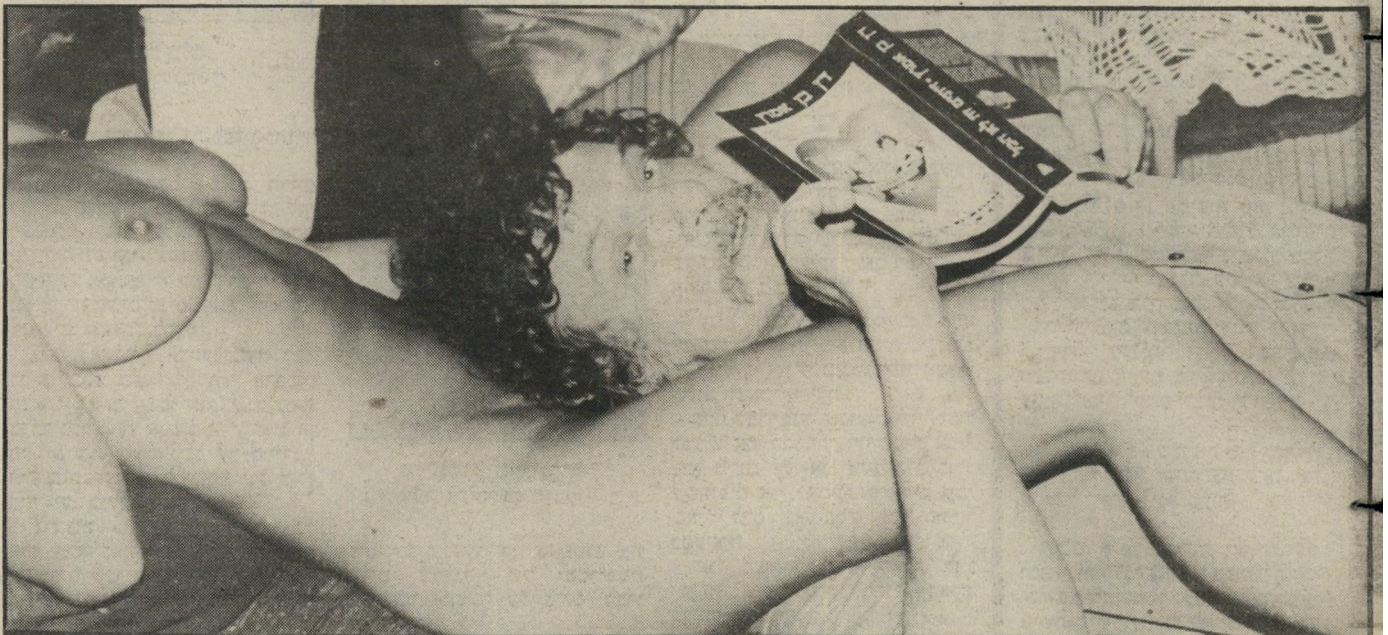
מוזנח ומשונה

התרגלתי אליו והפכנו לזוג. כשלנתי אצלו נהג להגיש לי למיטה בבוקר סלט פירות טבעי. יצא

אלה הפכו לסיפורים של דן בגוף ראשון. כאשר הוציא את הכרז השני של המילון לעברית מדוברת, ישבנו יחד שעות ודן למד מפי ביטויים ומילים חדשות שבהם משתמשים בני גילי. לפני תערוכה נהגתי לעזור לו להכין את המוצגים. לפעמים הכנתי עבודות שלמות בעצמי, לפי הוראות שנתן לי. מכיוון שדן טען שהוא גילה בי כישרונות רבים, ביקשתי שיעזור לי בכל מיני דברים. הוא התנגד לבקשותיי ונימק זאת בכך שהוא

נו יחד למסיבות, הכרתי אנשים מעניינים. היו גם ארוחות-ערב והצגות-בכורה. נכנסתי לעולם חדש שהלהיב אותי. בינתיים סיימתי את בחינות הבגרות. נשארתי לי שמונה חודשים עד למועד גיוסי לצבא. נשארתי אצל דן במשך ימים. אז היה דן מתייעץ איתי בקשר לחומר שכתב ושואל לחוות דעתי. לפעמים אף הכניס שינויים בסיפורים שכתב לפני הערותיי ועצותיי. היו גם סיפורים שסיפרתי לדן, סיפורים שהיו קשורים בחוויות שעברתי. סיפורים

מתנגד באופן עקרוני לפרוטקציה. למרות האמון הבלתי מסויג שנתתי בו אז, הסקתי שהדברים שהוא אומר אינם בדיוק הדברים שהוא עושה. לדוגמה, כאשר התקלקל הטלפון בכל האזור שבו הוא גר, ביקש שאתקשר בדחיפות לשלושה מנהלים ברואר ושאסביר להם בפרוש שלדן בן-אמון התקלקל הטלפון בבית. למחרת תוקן הטלפון שלו. ויתר הטלפונים בסביבה נשארו מקולקלים עוד כמה ימים אחרי זה. התגייסתי לצה"ל. כשהייתי בטי"ר ורונת, הפתיע אותי לילה אחד בבוואר לבסיס. הוא סיפר כי השייג'ימל נתן לו להיכנס אחרי שנתן לו ספר משלו עם הקדשה. הבנות שהיו איתי במחלקה הופתעו לראות את הסופר הירוע. דן שהיה בבסיס כחצי שעה. כשהלך העירו לי הבנות כי הוא נראה מוזנח ומשונה. ושאלו אותי אם אין לו כסף לקנות בגדים. דן היה לבוש במיכנסי ג'ינס מרופטים ושתי חולצות פלנל של אתא. האחת על השניה.



בן-אמון בתמונת-פירסומת לסיפורו
- אני לא יודע מה קרה לי -

הייתי במבוכה. לי לא היה חשוב מה דן לובש. עכשיו אני נזכרת כי במשך כל זמן הכרותנו לא קנה דן שום בגד. היו לו ארבעה זוגות מיכנסי ג'ינס. בחלקם בלויים. תחתונים הוא לא לובש, כך שאינו זקוק להם. בסילווסטר שעבר קיבל במתנה זוג נעלי פלדיום. שאותן נעל במשך חודשי החורף, ובקיץ הוא מתהלך יחף. היו לו שלוש חולצות פלנל, שתיים מאתא ואחת שקיבל במתנה מבתיה אפולו לפני כמה שנים. אחת מהחולצות לא התאימה לו והוא נתן אותה לבתו נעמי במתנה. בחורף, כשקרה, היה לובש את שתי החולצות האחרות. האחת על השנייה. לקיץ יש לו שתי גלבויות שקיבל